

מ"ת 44539/08/15 - מדינת ישראל נגד ישי שליסל (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רם וינוגרד

8 בספטמבר 2015

מ"ת 44539-08-15 מ"י נ' שליסל
(עציר)

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

ישי שליסל (עציר),

המשיב

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד אשרת שהם

המשיב

עו"ד זכריה שנקולבסקי (סנגוריה ציבורית)

החלטה

ההנמקה שמסר המשיב לכך שאינו מעוניין בייצוג מטעם הסנגוריה עשויה לגרור את המסקנה לפיה לא יזכה המשיב לייצוג כלשהו במהלך הדיון, לא מפי אחר ולא מפיו עצמו. על פני הדברים תוצאה מעין זו מנוגדת לכוונתו המפורשת של המחוקק.

בנסיבות אלה, ייוצג המשיב בדיון היום על ידי הסנגוריה ותינתן גם לו האפשרות לטעון, אם יבקש לעשות כן.

ניתנה והודעה היום כ"ד אלול תשע"ה, 08/09/2015 במעמד הנוכחים.

רם וינוגרד, שופט

החלטה

1. המבקשת עותרת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו. כתב האישום המתוקן מייחס למשיב ביצוע

עמוד 1

עבירה של רצח בכוונה תחילה, ביצעו שש עבירות של ניסיון לרצח וביצוע עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. על פי עובדות כתב האישום, התבטא המשיב במספר הזדמנויות, בעל-פה ובכתב, כנגד קיום מצעד הגאווה בירושלים. ביום בו התקיים מצעד הגאווה, הוא יום 30.7.15, יצא המשיב מבית הוריו במושב יד בנימין ונסע לירושלים. הוא הצטייד בסכין מטבח בעלת להב רחב באורך 15 ס"מ והגיע בשעות אחר הצהריים לאזור הסמוך למסלול המצעד. ניסיון להגיע אל מתחם הצועדים מכיוון רח' לינקולן נחסם. או-אז הגיע המשיב למתחם הצועדים מכיוון רח' וושינגטון כשהוא מסתיר את הסכין בתוך בגדיו. הוא נכנס אל בין הצועדים והניף את הסכין כשהוא נועץ אותה בחוזקה בפלג גופם העליון של מספר צועדים שנקרו בדרכו. לאחר כל דקירה שלף את הסכין, התקדם הלאה ונעץ אותה באדם נוסף. על פי הנטען בכתב האישום, נעץ המשיב את הסכין בחוזקה בגבו של ירדן נוי, שלף אותה ונעץ אותה בגבו העליון של נועם אייל. לאחר מכן נעץ את הסכין בחוזקה בגבה העליון של שירה בנקי ז"ל. לאחר מכן התקדם ונעץ את הסכין בחוזקה בגבה העליון של יעל בנקי, ולאחר מכן בגבו העליון של כפיר גיל. משניסה לנעוץ את הסכין בשגיב סטקולשציק, הסתובב שגיב לאחוריו לנוכח הצעקות והמהומה, ולפיכך פגעה הסכין בזרועו הימנית. בהמשך התקדמותו פצע המשיב את נגה כהן בזרועה, ולאחר מכן ניסה לנעוץ את הסכין בגבם של שלי בר-ניב ושירה אבן, אולם בשלב זה הופל ארצה על ידי שוטר שרדף אחריו. כתב האישום מפרט את תוצאות הפגיעות בקורבנות השונים, ובפרט את מותה ללא עת של שירה בנקי ז"ל, שהדקירה בגבה גרמה לה לקרע בריאה הימנית ובכלי דם, לאיבוד דם רב ולנזק מוחי קשה שהוביל למותה.

2. המשיב סירב להצעה להיות מיוצג על ידי סנגור. בשלושת הדיונים שהתקיימו במסגרת הבקשה למעצר עד תום הליכים חזר המשיב על עמדתו הנחרצת, לפיה הוא מסרב לייצוג מאחר ובית המשפט לא הוסמך לתפקידו על ידי הקדוש ברוך הוא, ולפיכך הוא כופר בסמכותו ואינו מעוניין בשיתוף פעולה בכל דרך שהיא או בייצוג. בדיון שהתקיים ביום 25.8.15 ביקש עו"ד שנקולבסקי מטעם הסנגוריה הציבורית כי יינתן לסנגוריה הציבורית פרק זמן מספיק גם לצורך בירור מעמיק בנוגע לעמדתו של המשיב ביחס לייצוגו במסגרת ההליכים, כל זאת לאחר שביום 24.8.15 מונתה הסנגוריה הציבורית לייצוג המשיב על אף עמדתו. ביום 6.9.15 הודיעה הסנגוריה הציבורית כי "המשיב חזר באופן חד-משמעי ונחרץ על העמדה העקרונית שהציג בפני בית המשפט", לפיה אינו מעוניין בייצוג. הסנגוריה ביקשה להשתחרר מייצוגו של המשיב, ושבה על הבקשה גם בדיון היום. גם משניתנה הוראה כי הסנגוריה תטען עבור המשיב, לא נעשה הדבר מהטעם שהיעדר שיתוף פעולה כלשהו שולל את זכותה ויכולתה של הסנגוריה לייצג את המשיב. עו"ד שנקולבסקי הוסיף וטען כי יתכן שבהעלאת טענות בשלב זה ייפגע קו הגנה עתידי של המשיב, וגם מטעם זה אין באפשרותו לטעון לגוף העניין.

3. על רקע עמדתו הנחרצת של המשיב, ולנוכח הוראת סעיף 21(ב)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, אין מנוס מלקיים את הדיון ללא שהמשיב יהיה מיוצג. הדבר הובהר למשיב בדיונים הקודמים ועל ידי הסנגוריה, וניכר כי הוא מבין היטב את משמעות העניין.

4. במצב שנוצר, הציגה המבקשת את חומר הראיות לפני בית המשפט מבלי שנשמעו הסתייגויות מצדו של המשיב, שבחר שלא לשתף פעולה בכל דרך שהיא. עיון בעדויות הרבות המצויות בתיק החקירה מעלה כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב. אין צורך לשוב על כל אותן הפניות שהפנתה עו"ד שהם בטיעונה. דומה כי לצורך ביסוס הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, די במיעוט של אותן ראיות, ולפיכך אסתפק באיזכור של מספר ראיות מרכזיות. בין אלה ניתן לכלול את עדותו של השוטר שי הללי, שהשתתף בלכידת המשיב, והעיד כי

בשעה שתפס אותו החזיק המשיב בידו את הסכין כשהיא מגואלת בדם; את עדותו של יוסף מנוח, שהעיד כי ראה אדם דוקר גבר בגב במהירות ומספיק לדקור שני אנשים נוספים לפני שהעיד הגיע אליו ואחז ביד האוחזת בסכין, והפיל אותו על הרצפה עד שהגיע צוות בלשים ושוטר סיור וסייעו במעצרו של אותו אדם; את עדותו של דור אטיאס, המתאר את הדקירות החוזרות ונשנות; ואת עדויותיהם של הצלמים שצילמו את האירוע. הצלם סבסטיין שיינר ציין בהודעתו כי הבחין במשיב עוד קודם לתחילת הדקירות בשלב בו המשיב טרם שלח את היד לג'קט. לאחר מכן ראה אותו כשהוא דוקר אנשים "בלי שום פרובוקציה" וללא שאלה הבחינו בו. בתמונות שצירף הצלם ניתן להבחין בבירור במשיב כשהוא שולח יד לתוך הג'קט, ולאחר מכן במשיב כשהוא מניף את הסכין בדרך לנעוץ אותה באחד מקורבנותיו. צלם נוסף, העד יעקב שוץ, העיד כי ראה גבר מזוקן מתפרע בין האנשים, אך לא הצליח להבחין במדויק במעשיו והחל לצלם. בתמונות שצילם ניתן להבחין בבירור במשיב כשהוא מניף סכין פעם ועוד פעם על אנשים שונים בתוך הקהל.

5. מקלסר העדויות המכונה "קלסר הקורבנות", ניתן ללמוד אודות הפגיעות בקורבנות, ובכלל זה בפגיעה הקטלנית בשירה בנקי ז"ל. לגבי הפגיעה בה, המנגנון בו נגרם הנזק והדרך בה הדקירה גרמה למותה, נמסרו הודעותיהם של הרופאים המטפלים, ובכלל זה של פרופ' עופר מרין, ד"ר דניאל פינק וד"ר הנרי שפירו. ממכלול הראיות עולה כי המשיב אכן דקר את קורבנותיו בפלג הגוף העליון, כאשר הפגיעות מכוונות בדרך כלל לגב העליון מול בית החזה. די בפעולות מעין אלה כדי לבסס לכאורה את היסוד הנפשי הנדרש לצורך עבירת הרצח, בפרט כאשר נראה שלמעשים קדם תכנון שבא לידי ביטוי ברכישת סכין, ככל הנראה בסמיכות זמנים לאירוע. לעניין זה נקבע אך זה לא כבר כי קיימת חזקת כוונה, לפיה אדם מתכוון לתוצאות העתידיות של מעשיו, ובכלל זה יש לקבוע כי מוות כתוצאה מדקירה הוא תוצאה הנובעת באופן טבעי מדקירה בחזה (ע"פ 5964/13 **פרץ נ' מ"י**, מיום 1.6.15, בפסקה 25 לפסק הדין ובאסמכתאות הנזכרות שם). נראה, אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה לא רק לביצוע המעשים המיוחסים למשיב, אלא גם לביצוע העבירות המיוחסות לו. מאחר וכך הם פני הדברים, לא יכולה להיות מחלוקת כי קיימת עילה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, שהרי "עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות או תוך שימוש בנשק קר או חם", מהווה עילת מעצר סטטוטורית לנוכח הוראת סעיף 21(א)(ג)(4) לחוק המעצרים.

6. משנקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיב וקיימת עילת מעצר בעניינו, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. כך היא מצוותו של המחוקק, שהורה כי לא ייתן צו מעצר אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה" (הוראת סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים).

7. בעניינה של הוראה זו נקבע כי יש לבצע מבחן דו-שלבי, כאשר בתחילה על בית המשפט לקבוע האם קיימת חלופת מעצר כלשהי העשויה ברמה העקרונית לאיין את מסוכנותו של הנאשם, ורק לאחר מכן על בית המשפט לבחון את התאמתה של חלופת מעצר קונקרטית (ראו לדוגמא בש"פ 5109/15 **ביטון נ' מ"י**, מיום 30.7.15; בש"פ 5760/15 **דעיס נ' מ"י**, מיום 3.9.15). בהקשר לקביעה עקרונית זו התגלעה מחלוקת בין שופטי בית המשפט העליון בסוגיה אם רשאי בית המשפט להגיע לכלל מסקנה לפיה ניתן לשלול מכל וכל חלופת מעצר ללא שהוזמן תסקיר מעצר בעניינו של הנאשם (לדעות שונות ראו בהרחבה בהחלטתו של כבוד השופט עמית בבש"פ 27/15 **עלי יונס נ' מ"י**, מיום 15.1.15). אף מבלי להידרש למחלוקת זו לגופה, נראה כי קיימות תמימות דעים

בפסיקה לפיה במקרים בהם המסוכנות ברורה וגלויה על פניה, עד שלא ניתן אלא להגיע לכלל מסקנה שכל חלופת מעצר לא תסכון, רשאי בית המשפט להורות על מעצרו של הנאשם עד לתום הליכים גם ללא הזמנת תסקיר מעצר בעניינו (ראו לדוגמא בש"פ 3612/15 פלוני נ' מ"י, מיום 3.6.15; בש"פ 2113/15 מריסאת נ' מ"י, מיום 23.6.15). מהפסיקה עולה כי למסקנה מעין זו יגיע בית המשפט שעה שלנאשם מיוחסות עבירות חמורות, טיב מעשיו מצביע על סכנה להמשך פעילותו בעתיד, ובפרט כאשר לחובתו עבר פלילי מכביד המאשש את המסקנה הלכאורית בדבר המסוכנות הנשקפת ממנו.

8. תיאור המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום, שבעניינם נקבע כי קיימות ראיות לכאורה, מביא למסקנה דומה. זו נשענת על התבטאויותיו המוקדמות, משתכללת על רקע דרך ההצטיידות בכלי המשחית וסופה בהתקפתו משולחת הרסן על הנוכחים במצעד. כל אלה מאירים את המשיב כמי שנשקפת ממנו לציבור סכנה ברורה ומוחשית וכמי שמעשיו מונעים מאש זרה של שנאת חנם לשונה ולאחר. חומרת המעשים מושא כתב האישום מקבלת משנה תוקף לנוכח עברו הפלילי, והעובדה שמדובר בביצוע מעשה דומה, אך חמור יותר, למעשה בגינו ריצה המשיב תקופת מאסר של עשר שנים ממנה השתחרר כחודש לפני המעשה. כל אלה יוצרים יחדיו תמונה המעוררת חשש ודאגה של מי ששנאת האחר והשונה מהווה נר לרגליו, שאינו נרתע מנטילת חיי אדם לקידום תפיסותיו, ושמבצע את מעשיו תוך תכנון מוקדם ובדרך הנחזה להיות כביצוע בקור רוח. המסוכנות הנשקפת לציבור ממי שמבצע מעשים מעין אלה מצויה ברף העליון האפשרי. מאליה עולה המסקנה שכל חלופת מעצר לא תסכון בעניינו של המשיב.

9. לפיכך, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו.

10. מאחר והמשיב אינו מיוצג, אבהיר לו כי באפשרותו להגיש ערר לבית המשפט העליון על ההחלטה בתוך 30 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אלול תשע"ה, 08/09/2015 במעמד הנוכחים.

רם וינוגרד, שופט